

me gælder Advokatrådets hørings svar; det er nr. 25.

Lidt spændt var jeg, da jeg så, at også Forbundet af Offentligt Ansatte har udtalt sig, for dér kunne man jo sådan set tænke sig, at der ville blive taget nogle forbehold. Det gjorde der ikke. Udtalelsen, og det er nr. 28 i rækken, er kort og koncist, at forbundet vurderer, at den foreslåede udvidelse af Ombudsmandens kompetence til også at omfatte kommunernes forhold er en naturlig og nødvendig udvidelse, som man i det hele kan tilslutte sig. »Naturlig og nødvendig« siger altså Forbundet af Offentligt Ansatte, og det mener vi også i CD.

Jeg har så hæftet mig ved hørings svar nr. 14, der er fra præsidenten for Højesteret, og han rejser et spørgsmål, som jeg her kort skal citere. Det er på side 2 i hans besvarelse: Han vil finde det rigtigt, »... at afklaringen af Ombudsmandens kompetence over for de øvrige domstolslignende nævn sker samtidig med gennemførelsen af ombudsmandsloven. Der bør således efter min opfattelse i forbindelse med behandlingen af lovforslaget tages initiativ til en samlet gennemgang af de enkelte love med henblik på en stillingtagen til, om det pågældende nævn bør undtages fra Ombudsmandens kompetence.« Det er altså en anbefaling fra Højesterets præsident, og den svarer faktisk til udtalelsen – bilag 24 – fra Dommerforeningen.

Det er jo noget, der videre kan behandles i udvalget. Hvis det nu var et forslag, justitsministeren havde fremsat, ville jeg have opfordret ham til at tage initiativ i den af Dommerforeningen og Højesterets præsident her forelagte retning. Jeg skal ikke udfritte justitsministeren om det i dag, men bare sige, at vi hæfter os ved, at det ikke behøver at ske samtidig, altså at dette arbejde ikke behøver at være færdiggjort samtidig med lovens ikrafttræden, men at det bør sættes i gang cirka samtidig. Det er noget, vi kan støtte.

Jeg skal endelig nævne en i øvrigt uopfordret henvendelse fra Det centrale Handicapråd, det er bilag nr. 31 A i denne samling, og den synes jeg også der skal lægges megen vægt på.

CD kan altså varmt anbefale dette lovforslag. Jeg mener at kunne fastslå, at udvidelsen af ombudsmandens arbejdsområde er en anerkendelse af og en ros til de ombuds mænd, vi har haft, og den ombudsmand, vi har. Der har jo tit nok været angreb på disse personer og på denne institution, men hvis et stort flertal i Folketinget, som jeg håber og går ud fra, kan tilslutte sig

denne udvidelse, indeholder det selvfølgelig en forståelse af, at vi er tilfredse med institutionen og med manden.

Hr. Bjørn Elmquist sagde, at De Radikale ønsker sig en synlig Ombudsmand; det kan CD tilslutte sig. Han må gerne være både synlig og hørbar, så der bliver lyttet til ham. Jeg har selv engang som trafikminister fået en henstilling fra den daværende ombudsmand om at gøre noget bestemt, hvilket jeg selvfølgelig rettede mig efter, og det har været med til at bestyrke mig i min forståelse af, at ombudsmanden m/k er rette person på rette plads.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Den tidligere residerende formand, hr. Ivar Hansen, var henne og spørge mig om, hvorfor det var så galt at være på herrens mark, og jeg grunder stadig væk over, hvorfor det er så slemt.

På ét punkt er det jo et problem: Vi mangler nogle, vi kan skændes med og stille spørgsmål til. Vi har kun hinanden og skal jo også passe på, at vi ikke kommer til at fastlåse os i nogle positioner. Det er lidt lettere, hvis der er en minister, man bagefter kan tage fat på.

Altså sagt med forsigtighed er det kun Herren og ikke andre, der passer på den mark, men det er ikke altid, man så får helt nøjagtig besked om, hvad man skal sige.

Ud fra den forudsætning vil jeg så spørge hr. Arne Melchior, om han ikke godt vil overveje, om det fiffigste, vi nu kan gøre, er at bede Justitsministeriet undersøge, hvordan det er med disse nævn. Vi kommer jo ikke uden om, at Ombudsmandens problembørn sidder rundt i alle vores ministerier – også Justitsministeriet – og det er jo ikke altid dér, opfindsomheden med hensyn til, hvordan de kan begrænse deres egne udfoldelsesmuligheder, er størst.

Så sådan under skyldig hensyntagen til vor hjælpeløshed i situationen skulle vi så ikke overveje, om vi på denne forvildede mark kunne finde ud af at gøre det dér lidt mere betryggende.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Den med herrens mark har jeg også undret mig over, og selv om vi normalt ikke heroppefra minder hinanden om, hvad vi er uden for Folketinget, havde jeg jo ventet, at fru Margrete Auken var særlig kvalificeret til at give svaret på det.